

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΩΝΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΜΜΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, σ' ἔνα σπιτάκι γιοιμένο, ἀπάνω φηλά,
σ' ἔνα βουνῷ τῆς Ἰαπωνίας, ζούσθε ἔνας γέρος μὲ τὴν γυνή του.
Οὗτος εἰχε καλή φυσική, καὶ ἤταν μάνδρωφος πονετικός καὶ
καλόκαιρος, ἡ γοητία του δώμας ἤταν μάγνητα καὶ φυσή
μορθήριον καὶ γοινιάρια. Μολατάτα οἱ δύο γέροι περούσαντας καλά
μαζῦν καὶ ζούσαντα μονοασμένα, γιατὶ οἱ γέροις ἤταν πάντα τόσο
ὑποχωρητικοί, διὸ η γοητία του ἤταν κακά γαι πεισματάρια.

Μιά μέρα, κανόνις καθόταν μπροστά στό σπίτιά του ό γέρος ελδε, άπαντα στὸν μέρα, ἔνα μικρὸ ζελιδονάρι, ποὺ τὸ ζυνηγούσθε ἔνα μεγάλο κοράκι γιὰ νά τὸ πιάσῃ και νά τὸ φάρι. Τὸ καῦμένο τὸ κελιδόνιον ἥταν πολὺ φοβισμένο και ζεφωνίτς τρομαγμένα. Μὰ τὸ κοράκι τὸ ζυνηγούσθε χειτωνίτας ἄγρια τὰ φτερά του, γιατὶ πεινούσθε κι' ηθελε κάτι νά φάρι.

Καθὼς διοις πληπτάσαντε στὸ μέρος του, ὁ γέρος σηκώθηκε ἀπέστιος κ' ἔδωξε τὸ κοφάρι, ποὺ ἀνέβηγε τοοιμαγμένα, φυλᾶ στὸν οὐρανόν. Τὸ κεῖλόνι, που γλύτωσε ἐτοῦ ἀπὸ τὸν ἔχθρο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε, πήγε καὶ κοφίστησε στοῦ γέρον τὴν παλάμην. Ἡταν ἀπόμα τοφιτιμένο, καὶ γ' αὐτὸ ὁ γέρος σηκώθηκε καὶ τὸ πῆγε μεσός στὸ στίπι του. Ἐσεῖ, ἀσφαλισμένο πεινά, τὸ χειλίδων βγῆσε ἀπὸ τοῦ γέρου τὴν παλάμην, καὶ ὁ γέρος ἀρχίσε τότε νὰ τὸ καιδεύῃ καὶ νὰ τοῦ λέην νά μη φοβάται γιατὶ τὸ κοφάρι ἡταν μαζούνα. Ἔπειδὴ διοις τὸ χειλίδων φοβήσανταν ἀρόμα καὶ δὲν ἥθελε νὰ φυγήσῃ ὁ γέρος τὸ τρύβαλι μεσά σ' ἕνα κλουσί. Κι ἐκεὶ τὸ χειλίδων ἔγκαιρατικένο ποὺ βροῆσε ἐπὶ τελους ἔνα καταφύγιο, πήρε ψάρρος κι ἀρχίσε να χοροπιθάνη καὶ νά τοιλλίζῃ χαρούμενα.

Ο γέρος ἀγαπούσε πολὺ τὰ ζῶα. Γι' αὐτό, κάθε τοιν, ἀνοιγε τὸ κλουβῖν· οὐ μή τινες τὸ κελυδόνι νῦν βγάνιν ξεῖν. Και τὸ κελυδόνι φύγαντικές τόπου μέσ' στὸ σπίτι και πολλές φορες ἔβγαινε και γύρες ξεῖν, ωπού εἶβλετε κανένα σπύλη νὰ κανεῖν γάτο, τρόμακες, και ζαναγονόνις νὰ κωμῇ πάλι, στὸ κλουβῖν του. Η γονά διώσε πον ἵτανε πολὺ ζητιάσα, ἀχινες νὰ ζητεῖν τὸ κελυδόνι. Μὲ μεγάλη της καρδὰ θὰ τούζανε ὅτι καρδὸ μπορούσε. Λέν εἴδισκε διώσε εἰναιαία.

Τέλος, μιὰ μέρη, τῆς παρουσίαστηκε
ἡ εὐγενία, πων πούδον. Ὁ ἄντος τῆς
ἔλευσης ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ τὸ χειλίδον ἡ-
ταν μέρ' στὸ κλούβι του. Ἡ γραφή
ἀνετά τότε τὸ κλούβι, ἔβαλε τὸ χέρι της
μέσα, ἔπιασε τὸ πουλι και τορβγαλέ ξεν.
Θάψεις πολὺ νά τὸ σπότωσε, ἀλλὰ δὲν
τολμούστε. Γ' αυτὸ δὲν τὸ σπότωσε.
Ηηρος ὅμως ἔνα φαλλίδι, τοῦ ἄνοιξε τὸ
στόμα, και τούρωφη τὴ γλῶσσα. Ἐπειτα
τάρπισε ἐλεύθερο. Και τὸ χειλίδον, ἔφω-
νιζοντας δυνατά ἀπ' τὸν πόνο, βγήκε
ἄπ' τὸ σπίτι και χάρχασε στὰ δάση.

Σέ λίγη ὥρα, ὁ γέρος γύνοις σπάτι του, είδε τὸ κλουσίδιον και δώτησε τὴ γονά του ποι ἡταν τάγαπτιμόνιον του χειλιδόνι. Ἡ γονά του, ποιήσε μετανοώσει τώρα που δεν τῶχε σποτώσει, τούπα τι τούχε κάνει, μ' ἄρχισε νά τὸν βρέξῃ και νά τὸν λέη κουντό, που ἔσανε τόση φασαρία και περιποιόταν ἔτσι

ενα πουλι. Ό γέρος δὲν είπε τίποτα. Αγανακτισμένος διμώς ἀπό τη διαγωγή αυτή της γυναικάς του, βγήκε ἔσω και πήγε στὸ δάσος, μὲ τὴν ἐλπίδα πως θ μπορούσε ἵσως νά βροῦ εκεί τάγαπημένο του γελιόναρχόν.

Περιπάτησε πολλές ὡρες, σφυροῦσαν τας και φωνάζοντας το, μά το χειλιδόνι πουθενά δε φάνηκε. 'Η ὥρα περνούσε. Βράδυνασε, σπαστίνωντας, γύντωσε κι' ὁ γέρος γύρισε σπίτι του, με τὴν ἀπόστραφή του νά βγάλει την ἄλλη μέρα εξώ και νά πάγι νά ξαναψάξῃ σ' ὅδο το δάσος.

Τὴν ἄλλην μέρος, μόλις ξημέωσε, ὁ γέρος πήγε στὸ δάσος κι ἀρχίστε πάλι νὰ ψίχην. Άλλα πουθενά δὲ φαινόταν τὸ χειλιδόνυμον. Κύ' ὁ γέρος γάριστα πάλι λυπημένος στὸ πτυχίον του. Απὸ τούτο, πάθε μέρος, ὁ γέρος πήγαινε στὸ δάσος κι ἔψαχνες. Τὸ χειλιδόνυμον του ὅμως δὲν τὸ βρήκε ποτέ, κι ἐτοι, στὰ τελευταῖα, τὸ πήση-

— Καλῶς ὥρισες, παλέ μου φίλε: Τί παλά ποὺ σὲ εαναβλέπω;

Εἰλικρινά τούτων τῶν παραπάνοιας, ποὺ τοῦσιν πατέρες μιὰ φορὰ τῇ ζώῃ καὶ ποὺ τὸ κράτησεν στὸ σπίτι σου καὶ τὸ περιποιήθησεν!

"Οταν ἔφαγε και ὁ γέρος και χρότασε, τὸ κορίτι, ποὺ είχε στις διαταγές του πολλές δούλεις, είπε σε διὸ ἀλίτ' αὐτές νάδοθιν νά τους παγουδήσουν και να χορεψουν. Κι' ἔτι οἱ ὡρες περάσαντε τόσο γηρύονα, ποὺ νύχτας χωρὶς καλλάκαλι ὁ γέρος νά τα καταλάβῃ. Τέλος ειχαρίστησε τὸ κορίτι γιὰ τὶς περιποιήσεις του, και τοῦ εἶπε πώς ἔπειτε νά φύγη, γιατὶ ή ὥρα ήτανε περαισμένη, κι' ή γυναίκα του θά φωνάζεις, ἀν ἀργοῖσε νά γιοσή σπίτι. Τότε τὸ κορίτι τοῦ είπε :

— Δέ τούτο σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς ἔτσι μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια. «Εχει
ἔνα δῶρο νὰ σου ζάνω...»

καὶ ἀμέσως είπε κατά στις δούλας του, κι' αὐτές σε λίγο ἥρθανε μὲ δυό κουτιά, ποὺ τὸ ἔνα ηταν πολὺ μικρό και τάλλο πολὺ μεγάλο.

—Διάλεξ ποιο ἀπ' τὰ δυὸ θὰ πάρῃ, στέλνε στὸ γέρο τὸ κορίτσι
Ο γέρος, ποιῶντας πάντα ὀλιγαρχής, πήρε τὸ μικρὸ κούτι, τῷ
κούτῳ κάτ' ἄπ' τὸ μανδύα του, εὐχαριστησε, καληνήνυχτις και κι-
νητρες για τὸ σπίτι του.

Μόλις τόν είπε, ήρχα τὸν ἄρχισε στὶς φωνές. Γιὰ νὰ τὴν κάνηρ νὰ ησυγάπῃ, ὁ γέρος τὸν ἔδαιε τὸ κουτὶ ποίης φέρων μαζὶ του. Δέν τῆς είπε ποιὸς τοῦ τύχες δάστω, οὐτε τῆς πανέρων πουντήτα δὲλη τὴν ἡμέρα. "Οταν τὸ ἄνοιξαν, ἐμειναν κι οἱ διο μ' ἀνόντα τὰ μάτιάνα... Τὸ κουτὶ ἦταν γενάτο ὑπάδια, χρυσαφάνι, διαμαντικά καὶ κάθε λογῆς πολύτιμα πετρούμενα, τοὺς λαμπτούσους κι αστραφταν. Στὸ δέαμα αὐτῷ, η γοηνά ἔπαιγε τὶς φωνές, κι' ἄρχισε νὰ ωρταῖ τὸ γέρο, ποιὸς τοῦχη γαρσίσει τὸ ποδύτιμα αὐτὸ κουτί. Κι' γέρος τότε πουδίυσα, τῆς είπε δὲλη τὴν ιστορία.

— Κουνέτ, τοι πάντα σάν τακουσε δύλα ν γρηγά. Νά σου πή νά διαλέξης, κι' έσυ νά πάρως τό μικρότερο...

πεις, καὶ τὸν να ποιῆσαι
Μὲ τὴν αὐτὰ ἀντὶ ή
γοητίας ἀρχέσαι νά φωνάζει και νά βρίξει. Σε
λίγο διώρας ξαφεύ, και ωρίτης τὸ γένος σα
ποτοῦ ἀρχιβήνας ἀρέος τοῦ δάσους βρισκό-
τανε τὸ σπιτάκι του χειλδονού. Στηρί-
δορή δὲ γένος δὲ θέλησε νά της πη, μά
γνημά τον πίεσε τόσο, πον στο τέλος τη
είπε ποὺ ουροβήνας είχε πάει.

Ετσι ή γονά ήσύχασε. Και την ἄλλη μέρα, πρωι-πωι, ξεκίνησε γιά τό δάσος "Η πλεονεξία της τήν έζανε τόδι βια στική, που δὲν πρόσθεψε καυδόλου πο τίγανε, κι' ετοι πολλές φορές έζασε τό δρόμο. Τελος, με πολλή κόπο και στο πολλές ώρες, έφτιασε στό αδενδρο μέρο, δύον βοιστώναντα στο σπιτάκι που γινευε

ούτοις ρυθμούσαις τον οπαλικόν μόνον γένεσιν.
Τό κορίτια ἔτηνες νάνε μέσ' στὸ σπίτι
ἔκεινη τὴν δρά, καὶ ἔται ἡ γονὰ δὲν το
ελδεῖ. Δὲν ἔχασε ὅμως καιώ, προχώρησε
καὶ, χωρὶς οὔτε τὴν πόστα νά κατέπιε
μπήκε μέσ' στὸ σπίτι, σάν νάπτιαν στο
σπίτι της. Τό κορίτια τρόμαξε πολὺ δια-
την ελδε. "Ερυψε ὅμως τὸ φόρδο του δοσ-
καλύτερα μποροῦσε, και ὑπάρχειντες τη
γονιά μὲ καλούσσην και μ' ὑγενεύα. "Ετι
στωσε τοσαέπι, ἀρροφίας δύον ελεγε κάνε-

και νὰ πιὸ σοῦ ηθελε, μὲ τὴν ἑλπίδα πῶς αἱ ἔτρωγες και κόρες ταινὶ, σὰ σημανόταν και θάμφωνυγε. Ἡ γοητὰ ὄμως δὲν εἶχε σκοπό και αύτην ἔττα.

— Μόλις ἔφαγε, η γοητά είπε στὸ κορίτσι : — Δέν πιστεύω νὰ μ' ἀφίσους νὰ φύγω μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια. Θε-

μοῦ δῶσῃς σανέντα δῶρο νῦ πάρο μαζὲν μοῦ...

— Καὶ βέβαια δὲ ἡ σ' ἀφίσιν να φῆγες, μ' ἀδειανὴ τὰ χέρια
τῆς ἀποκοινώηει τὸ κοινότας' ἔγεννας στίς δοιλᾶς. Αὐτές φεραν-
ἀμέσως δύν κουτιά. Τόνα μεγάλοι, τάλλο μικρὸν ἀποικῆσσαν κα-

ἐκεῖνα πορχανε παρουσιάσει στὸ γέρον.

‘Η γηρών ἀρπαξε τὸ μεγάλο κούτι καί, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε ἔνα εὐχαριστή, κονιάλωντάς το μὲ δυσκολία, γιατ’ ἡτανς πολὺ βαρύ γάλης στὸ δάσος.

Τὸ στίτι τῆς ἡπαντες πολὺ μακρούν, καὶ τὸ κοντί τόπο μεγάλον
καὶ βαρύν, ποι ἀστήν ἀρχῆν ἢ γροῦ νόμιμες ποιεῖ δὲ θάνατάφροντα
τὸ πάλι σπίτι της. Η' Πλεσενζία της δύμως τῆς έδωσε κουράγιον
δύναμην καὶ ἔτοι κατάφρασην, νόχτα πενι, νά φθάσῃ στήν πόρτα το
σπιτιού της. 'Ειτε, ἀποκαμψιμένη στάθμης, καὶ ἀνοικτής τὸ βασί^{της}
της φόρτωμα στὸ κατώφλι : 'Η ἀπληστία της δὲν την ἀφίνει ν
ἡσυχίαις. 'Ηθελε ἀμεσως κιδίλας, νά ίδη τὸ περιεχόμενο του κο
τιοῦ. 'Εβγαλε λοιπόν τὸ κλειδί ἀπό την τσέπη της, καὶ ἀνοίξει τ
κλειδωμάου.

κλεισθαρία.

Τότε τὸ σκέπασμα πετάχθηε ἀπάνω μὲ δόμη, κι' ἀντὶ νέλμαψον χονσαφικῶν καὶ διαιμάντων, βγήκαν' ἀπὸ μέσου δυὸς τεράστια φαριμακεώδη φεύδια μὲ μαρκωδεῖς γλῶσσες κι' ἀστραφεώδη μάτια. Ἡ γηνὰ τρόμοις καὶ θέλησης νά τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἶπτα διώκεις κουρασμένην, καὶ δέν μεταφορεῖς νά τρέξῃ. Κι' ἔτσι, προτοπροφτάσῃ νά φύγῃ, τὰ φεύδια τυλιχτήκανε γύρω της, τὴ δάγκωσαν, κύσανε φωδιμά μερ' στις φλεβές της! Ετοί ή κακή γηνὴ πέθανε, καὶ κανένας δέν την θήνητερε. Ἐνώ ὁ γέρος, μὲ τὰ δῶρα ποὺ τούδωσας τὸ κορίτσι, πέρασε καλά δῆλα του τὰ χρόνια.